

ميلاد مسعود امام علي بن ابي طالب(ع) در كعبه معظمه 23 سال پيش از هجرت

امام علي بن ابي طالب بن عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف در سيزده رجب سال سي ام عام الفيل، يعني 23 سال پيش از هجرت نبوي در درون كعبه معظمه ديده به جهان گشود...

امام علي بن ابي طالب بن عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف در سيزده رجب سال سي ام عام الفيل، يعني 23 سال پيش از هجرت نبوي در درون كعبه معظمه ديده به جهان گشود.

پدرش ابوطالب بن عبدالمطلب، كه با عبدالله بن عبدالمطلب پدر حضرت محمد(ص)، برادر اعياني و مادرشان فاطمه بنت عمرو بن عايد مخزومي بود. مادرش فاطمه بنت اسد بن هاشم بن عبد مناف بود. وي از جمله بانوان گروه نخست بود كه به پيامبر(ص) ايمان آورد و مسلمان شد و رنج هاي ايام حضور در مكه را به همراه همسر و خانواده اش متحمل گرديد و در هنگام هجرت پيامبر (ص)، وي نيز به مدينه هجرت نمود و در همين شهر مقدس بدرود حيات گفت و پيامبر (ص) با پيراهن خود وي را كفن كرد، تا بدين وسيله او را از گزند گزندگان زمين و هم از آسيب قبر در امان نگه دارد و اقرار به ولايت فرزندش علي بن ابي طالب(ع) را به وي تلقين كرد، تا هنگام پرسش نكيرين، به راحتی پاسخشان دهد. رسول خدا(ص)، او را بدین طريق احترام كرد و از این فضل عظيم برخوردار ساخت.

ابوطالب(ع) و همسرش فاطمه بنت اسد(س) براي پيامبر (ص) و گسترش دين مبين اسلام تلاش هاي زيادي به عمل آورده و رنج ها و سختي هاي فراواني متحمل گرديدند. از زماني كه حضرت عبدالمطلب(ع) وفات يافت، كفالت نواده يتيمش محمد بن عبدالله(ص) بر عهده عمويش ابوطالب(ع) افتاد و وي آن حضرت را تا آخر عمرش (به مدت 44

سال) سرپرستي و پشتيباني نمود و از عقايد و افكارش حمايت كرد.

ابوطالب(ع) و فاطمه بنت اسد(س)، در ننگه داري پيامبر (ص) چنان عمل مي كردند، كه وي را بر فرزندان خود ترجيح مي دادند و به او بهتر و بيشتري مي رسيدند.

به همين لحاظ پيامبر (ص)، با وجود آن دو مهربان، احساس يتيمي نمي كرد و جاي پدر و مادر خویش را خالي نمي دید.

حضرت علي(ع) و برادران و خواهرانش، نخستين کسانی بودند كه هم از سوي پدر و هم از سوي مادر، هاشمي بودند.

كنيه هاي امام علي(ع) عبارت است از: ابوالحسن، ابوالحسين، ابوالحسنين، ابوالسطين، ابوالسطين و الريحانين و ابوتراب.

معروف ترين كنيه هایش ابوالحسن و ابوتراب مي باشد.

القاب آن حضرت عبارتند از: اميرالمؤمنين، سيدالوصيين، سيدالمسلمين، سيدالوصياء، سيدالعرب، خليفه رسول الله، امام المتقين، يعسوب المؤمنين، صهر رسول الله، حيدر،

مرتضي، وصي و ...

تولد مبارك آثارش در شهر مکه معظمه و در داخل خانه خدا (كعبه) واقع گرديد.

تولد در خانه كعبه، فضيلتي ويژه حضرت علي(ع) است و خدای متعال، تنها وي را به چنين امتيازي كرامت نمود. نه پيش از او و نه پس از او، براي هيچ كسي چنين فضيلتي پديد نيامده است.

مرحوم شيخ عباس قمي، كيفيت ولادت آن حضرت را چنين بيان كرد: آن چه به سندهاي بسيار وارد شده، آن است كه روزي عباس بن عبدالمطلب، با يزيد بن قعب و با گروهی از بني هاشم و جماعتي از قبيله بني العزي در برابر خانه كعبه نشسته بودند، ناگاه فاطمه بنت اسد به مسجد در آمد و به حضرت اميرالمؤمنين(ع)، نه ماه آستن بود و او را درد زائيدن گرفته بود. پس در برابر خانه كعبه ايستاد و نظر به جانب آسمان افكند و گفت: پروردگارا! من ايمان آورده ام به تو و به هر پيامبر و رسولي كه فرستاده اي و به هر كتابي كه نازل گرداننده اي و تصديق کرده ام به گفته هاي جدم ابراهيم خليل(ع) كه خانه كعبه بنا کرده او است، پس سؤال مي كنم از تو، به حق اين خانه و به حق آن كسي كه اين خانه را بنا کرده است و به حق اين فرزندی كه در شكم من است و با من سخن مي گوید و به سخن گفتن خود مونس من گردیده است و يقين دارم كه او يكي از آيات جلال و عظمت تو است، كه آسان كني بر من ولادت او را.

عباس و يزيد بن قعب گفتند كه چون فاطمه از اين دعا فارغ شد ديديم كه ديوار عقب خانه، شكافته شد. فاطمه از آن رخنه داخل شد و از ديده هاي ما پنهان گرديد، پس شكاف ديوار به اذن خدا به هم پيوست و ما چون خواستيم در خانه را بگشاييم چندان كه سعي كرديم، در گشوده نشد. دانستيم كه اين امر از جانب خدا واقع شده و فاطمه سه روز در اندرون كعبه ماند. اهل مکه در كوچه ها و بازارها اين قضيه را نقل مي كردند و زن ها اين كحايت را ياد مي كردند و تعجب مي نمودند. تا روز چهارم رسيد، پس همان موضع از ديوار كعبه كه شكافته شده بود، ديگر باره شكافته شد، فاطمه بنت اسد بيرون آمد و فرزند خود اسدالله الغالب علي بن ابي طالب(ع) را در دست خویش داشت و مي گفت: اي گروه مردم! به درستي كه حق تعالي برگزيد مرا از ميان خلق خود و فضيلت داد مرا بر زنان برگزيده كه پيش از من بوده اند. زيرا كه حق تعالي برگزيد آسپه دختر مزاحم را و او عبادت كرد حق تعالي را پنهان در موضعي كه عبادت خدا در آن جا سزاوار نبود، مگر در حال ضرورت، يعني خانه فرعون.

و مريم دختر عمران را حق تعالي برگزيد و ولادت حضرت عيسي(ع) را بر او آسان گردانيد و در بيابان درخت خشك را جنبانند و رطب تازه از براي او از آن درخت فرو ريخت و حق تعالي مرا بر هر دو و زيادتي داد و هم چنين بر جميع زنان عالميان كه پيش از من گذشته اند. زيرا كه من فرزندی آورده ام در ميان خانه برگزيده او و سه روز در آن خانه محترم ماندم و از ميوه ها و طعام هاي بهشت تناول كردم و چون خواستم كه بيرون آيم، در هنگامی كه فرزند برگزيده من بر روي دست من بود، هاتفي از غيب مرا ندا كرد كه: اي فاطمه! اين فرزند بزرگوار را "علي" نام كن، به درستيكه منم خداوند علي اعلي و او را آفریده ام از قدرت و عزت و جلال خود و بهره كامل از عدالت خویش به او بخشيدم و نام او را از نام مقدس خود اشتقاق نموده ام و او را به آداب خجسته خود تأديب نموده ام و امور خود را به او تفويض کرده ام و او را به علوم پنهان خود مطلع کرده ام و در خانه محترم من متولد شده است و او اول كسي است كه اذان خواهد گفت بر روي خانه من و بت ها را خواهد شكست و آن ها را از بالاي كعبه به زير خواهد انداخت و مرا به عظمت و مجد و بزرگواري و يگانگي ياد خواهد كرد و اوست امام و پيشوا بعد از حبيب من و برگزيده از جميع خلق من محمد(ص) كه رسول من است و او وصي او خواهد بود. خوشا حال كسي كه او را دوست دارد و ياري كند او را و واي بر حال كسي كه فرمان او نبرد و ياري او نكند و انكار حق او نمايد.

آري، حضرت علي(ع) در چنين روز مبارك و در چنين محل مبارك و با ميزباني خدای سبحان ديده به جهان گشود و جهان هستي را از انوار الهي اش روشن گردانيد. ابوطالب(ع) و فاطمه بنت اسد(س)، در ننگه داري و تربيت اين نازنين فرزند، تلاش بليغي به عمل آوردند. ولي هنوز چند سالي از ولادت با برکتش نگذشته بود كه حضرت محمد(ص) و همسرش خديجه كبري(س) از ابوطالب(ع) و همسرش فاطمه بنت اسد(س) تقاضا نمودند كه ننگه داري اين کودک دلبرا را به آنان واگذارد. ابوطالب(ع) و فاطمه بنت اسد(س) به خاطر شدت علاقه و محبت به حضرت محمد(ص)، درخواستش را رد نكرده و ننگه داري علي(ع) را به وي سپردند.

از آن پس، علي(ع) در دامن مهرانگيز رسول خدا(ص) رشد و تعالي يافت و مراحل تكامل را طي نمود. او نخستين كسي بود كه به خدا و پيامبرش ايمان آورد و تا آخر عمر شريف خود در اعتلاي كلمه لا اله الا الله و عدالت اسلامي، لحظه اي از پاي ننشست. زيد بن ارقم روايت كرد: اول من صلي مع رسول الله(ص) علي بن ابي طالب(ع)؛ نخستين كسي كه

